

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl soudkyní JUDr. Lenkou Vávrovou v právní věci žalobce: **ing. Luděk Maděra**, nar. 12.04.1943, bytem tř. 2. Května 4098, 760 01, Zlín, zast. Mgr. Petra Bielinová, advokátkou se sídlem Chalupkova 1367, 149 00, Praha, proti žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo financí**, IČ: 00006947, Letenská 525/15, 118 00, Praha 1, zaplacení 70.875,- Kč s přísl.

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku **47.250,- Kč** se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 13.5.2017 do zaplacení, do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba s tím, aby soud uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 23.625,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 28.11.2016 do zaplacení a úrok z prodlení z částky 47.250,- Kč za dobu od 28.11.2016 do 12.5.2017, **se zamítá**.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **18.935,- Kč**, k rukám právního zástupce žalobce, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal žalobou podanou dne 17.5.2017 přiznání zadostiučinění dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem ve výši 70.875,- Kč s přísl.. Nesprávný úřední postup Kanceláře prezidenta republiky spatřoval v tom, že mu informace o platech zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky (dále také jako „KPR“), o které žalobce požádal dne 19.1.2015 dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, byly poskytnuty až po 19 měsících. Kancelář prezidenta republiky jejich poskytnutí žalobci odmítla, a to i v rámci odvolání žalobce a teprve když žalobce podal žalobu ve správním soudnictví k Městskému soudu v Praze a bylo nařízeno ústní jednání na den 9.9.2016, KPR poskytla žalobci dne 31.8.2016 požadované informace. V té době nedošlo k žádné změně právního výkladu zákonných ustanovení v této oblasti a žádný objektivní důvod, proč

informace s tímto velkým časovým odstupem právě až dne 31.8.2016 KPR poskytla, nebyl dán. Prodlení s poskytnutím informací bylo v délce 18 měsíců a 27 dnů. Žalobce zdůraznil, že v době, kdy o informace žádal, KPR takto odmítavě postupovala, přestože věděla, že je povinna tyto informace podat. Tato skutečnost jí byla bezpečně známa ze soudních rozhodnutí, která tuto problematiku jednoznačně vyložila. Jednalo se o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (č.j.: 5 As 57/2010-79 ze dne 27.5.2011) a Městského soudu v Praze, které dokonce směřovalo přímo vůči KPR (č.j. 5 A 274/2011 -55 ze dne 22.6.2012). KPR obdobně postupovala i v několika dalších případech žádostí o poskytnutí informací o platech zaměstnanců, kdy až v řízení o žalobě ve správním soudnictví před Městským soudem v Praze krátce před konáním jednání informace o platech nakonec žadatelům poskytla, soudní řízení byla proto zastavena a KPR uložena povinnost k náhradě nákladů řízení. V jednání KPR lze shledat znaky úmyslného zlovolného jednání, kdy opakovaně odmítá poskytovat informace, které je povinna poskytnout, resp. jejich poskytnutí oddaluje. Tímto jednáním způsobila v osobnostní sféře žalobce újmu, kdy tento věděl (ze zákona i k němu se vztahující výše zmíněné judikatury), že má na požadované informace právo, přesto mu nebyly poskytnuty a musel se jich složitě domáhat. Jednání KPR, vykazující znaky svévole, v žalobci vzbuzuje nedůvěru v právní stát a jeho orgány. Dle zákona č. 82/1998Sb., není - li možné určit příslušný úřad, jedná za stát Ministerstvo financí, vůči kterému byla proto žaloba podána.

Žalovaný uvedl, že nebyla prokázána existence nesprávného úředního postupu. KPR v zákonných lhůtách na žádost žalobce reagovala, vydala rozhodnutí, svůj postup řádně právně odůvodnila. Domnívala se, že její argumentace bude natolik přesvědčivá, že žalobce žalobu nepodá. Jakmile se žalobce obrátil k soudu, postupem dle § 62 s.ř.s. jej uspokojila. Zmiňovaná judikatura Nejvyššího správního soudu KPR přímo nezavazovala, ze strany KPR se nejednalo o formální zneužití zákonných lhůt. Ve sféře žalobce nebyla prokázána existence nemajetkové újmy. Sám žalobce veřejně prohlásil v rozhovoru pro www.zpravy.aktualne.cz dne 6.9.2016, že „jej platy hradních úředníků vlastně nezajímají“ a „jelikož nebyla jeho právní zástupkyně u KPR úspěšná, řekl si, že to zkusí, jestli je dájí jemu.“ Stanovisko Nejvyššího soudu Cpjn 206/2010 se na daný případ nevztahuje, vyvratitelná domněnka vzniku újmy se neuplatní. Jelikož zde není nesprávný úřední postup ani nemajetková újma, nemůže mezi nimi existovat ani příčinná souvislost, žaloba by tak měla být zamítnuta.

Mezi účastníky není sporu o skutkovém průběhu celé věci, který vyplývá i z předložených listinných důkazů založených do spisu. Mezi účastníky je spor o to, zda lze v jednání KPR shledat nesprávný úřední postup a pokud ano, zda tímto postupem byla žalobci způsobena nemajetková újma, která by měla být odškodněna poskytnutím peněžité náhrady.

Soud v řízení provedl listinné důkazy, které hodnotil podle § 132 o.s.ř., tedy každý důkaz zvlášť a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přičemž rovněž vzal v úvahu vše, co v řízení vyšlo najevo, jakož i vyjádření účastníků. Soud tak učinil následující závěr o **skutkovém stavu věci**:

Dne 22.6.2012 rozhodl Městský soud v Praze o žalobě proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky (dále jen „KPR“) ze dne 22.8.2011, č.j. 5554/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce Tomáše Němečka a potvrzeno rozhodnutí Politického odboru KPR, čímž byla zamítnuta žádost žalobce Němečka ze dne 15.7.2011 o poskytnutí informací o platových poměrech některých zaměstnanců KPR. Městský soud v Praze rozhodl o podané žalobě Tomáše Němečka tak, že výše citovaná rozhodnutí zrušil a nařídil KPR, aby žalobci poskytla požadované informace. Současně žalované uložil povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci ve výši 3.000,- Kč. Rozhodnutí bylo odůvodněno zejména judikaturou

Nejvyššího správního soudu (č.j.: 5 As 57/2010-79 ze dne 27.5.2011), která se zabývala výkladem ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, a dle kterého je příjemcem veřejných prostředků jakákoliv osoba, které je vyplacena, byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů, což jsou nepochybně i zaměstnanci veřejné správy. Soud neshledal, že by existovaly důvody bránící poskytnutí požadovaných informací (*spis Městského soudu v Praze ve věci žalobce Tomáše Němečka, sp.zn.: 5A 274/2011 vč. rozsudku na čl.55 z 22.6.2012 v právní moci dne 19.7.2012*).

Žalobce ing. Luděk Maděra požádal dne 19.1.2015 KPR o informaci, jaká byla výše zdanitelných příjmů ze závislé činnosti a z funkčních požitků v letech 2013 a 2014 ing. Vratislava Mynáře, vedoucího KPR, Jindřicha Forejta, ředitele hradního protokolu a Jiřího Ovčáčka, tiskového mluvčího prezidenta republiky. Jeho žádost byla rozhodnutím KPR ze dne 27.1.2015 odmítnuta s odůvodněním, že ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nesměruje na platy zaměstnanců státní správy, neboť ti nejsou příjemci veřejných prostředků na základě její vlastní žádosti, přičemž informace o výši odměny (platu) dotčené osoby je osobním údajem podle ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů a KPR je tak může poskytnout jen se souhlasem takové osoby (*žádost o poskytnutí informace z 19.1.2015, rozhodnutí KPR ze dne 27.1.2015, č.j. KPR 537/2015*). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl vedoucí KPR tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil (*odvolání žalobce ze dne 27.1.2015, rozhodnutí vedoucího KPR ze dne 5.2.2015, č.j. KPR 537/2015*). Žalobce následně podal dne 23.3.2015 ve věci správní žalobu k Městskému soudu v Praze a vyzval KPR prostřednictvím svého právního zástupce opakovaně k poskytnutí informací, na což KPR odpověděla tak, že ponechá věc na posouzení a rozhodnutí soudu (*plná moc právního zástupce žalobce, dopis PZ žalobce žalovanému ze dne 24.3.2015, reakce KPR - dopis z 11.5.2015*). Ve věci bylo následně nařízeno ústní jednání na den 9.9.2016, avšak k tomuto jednání nedošlo, neboť žalovaný dopisem ze dne 31.8.2016 žádosti žalobce o poskytnutí informací vyhověl a informace o zdanitelných příjmech zaměstnanců KPR poskytl. Žalobce vzal následně žalobu proti rozhodnutí vedoucího KPR ze dne 5.2.2015, č.j.: KPR 537/2015 zpět a soud řízení zastavil. Žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci ve výši 14.600,- Kč (*doručenka k poskytnutí informace do DS PZ žalobce z 31.8.2016 včetně dopisu KPR z 31.8.2016, usnesení Městského soudu ze dne 7.9.2016 č.j.: 5A 50/2015-52*). Žalobce se obrátil na žalovaného (ČR- MF) dne 27.11.2016 a vyzval jej k zaplacení zadostiučinění za nesprávný úřední postup (*výzva PZ žalobce k úhradě zadostiučinění za nesprávný právní postup z 27.11.2016 včetně dokladu o doručení do DS*). Žalovaný sdělil žalobci, že jeho žádost zaevidoval a žalobce na základě tohoto dopisu následně zaslal žalovanému své vyjádření, které bylo doplněno o důkazy k tvrzené újmě a příčinné souvislosti nesprávným úředním postupem a vznikem újmy (*sdělení žalovaného ze dne 20.12.2016 včetně dokladu o dodání do DS PZ žalobce, výzva PZ žalobce z 10.1.2017 adresovaná žalované - reakce na dopis z 20.12.2016 včetně příloh, a to rozs. OS Zlín - č.j.: 19C 36/2015-205, rozs. KS v Brně - pobočka Zlín - č.j.:60Co 367/2015-339, rozs. OS v Benešově - č.j.: 14C 63/2015-312, rozs. KS v Praze - č.j.: 17Co 5/2016-364, rozs. OS pro Prahu 7 - č.j.: 14C 65/2014-112, rozs. Nejvyššího správního soudu - č.j.: 8AS 55/2012-62*). Žalovaný vyhodnotil žádost žalobce tak, že nejsou splněny podmínky pro přiznání peněžitého zadostiučinění, neboť nebyl zjištěn ani prokázán nesprávný úřední postup spočívající v průtazích v řízení a žalobci tak nevznikla žádná újma (*dopis žalovaného z 12.5.2017*). K žádosti se vyjádřila také KPR, která potvrdila, že dne 19.8.2016 byla vyrozuměna Městským soudem v Praze o nařízení jednání ve věci na den 9.9.2016, následně dne 25.8.2016 požádala KPR o stanovení lhůty pro uspokojení žadatele, která byla stanovena usnesením Městského soudu doručeným KPR dne 26.8.2016 na lhůtu 2 týdnů, KPR následně poskytla žalobci informace dne 31.8.2016 (*vyjádření KPR ze dne 2.1.2017*). Soud dále

provedl důkazy rozhodnutími Městského soudu v Praze ve věcech žalob proti rozhodnutí vedoucího KPR, kterým byly zamítnuty žádosti o poskytnutí informací o platech (usnesení ze dne 20.5.2015 č.j.: 11A 45/2014-70, usnesení ze dne 19.5.2015 č.j.: 8A 24/2015-45, usnesení ze dne 24.8.2016 č.j.: 6A 55/2014-91, usnesení ze dne 20.12.2016 č.j.: 3A 2/2015-91), ve kterých bylo postupováno obdobně. V momentě, kdy žalobci podali žalobu, kterou se domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí vedoucího KPR, jímž byla odmítnuta žádost o poskytnutí informace, žalovaný informace poskytl, avšak až poté, kdy bylo soudem nařízeno ústní jednání, a to krátce předtím než se jednání mělo uskutečnit. Následně proto vzali žalobci svůj návrh zpět, soud řízení zastavil a uložil KPR povinnost k náhradě nákladů řízení (*spisy Městského soudu v Praze sp.zn.: 5A 50/2015, 6A 55/2014, 8A 24/2015, 11A 45/2014, 5A 274/2011, přehledy stavu řízení z Info soud– MS v Praze pro sp.zn.: 5A 274/2011, 11A 45/2014, 8A 24/2015, 6A 55/2014, 5A 50/2015, 5A 274/2011, 11A 45/2014, 8A 24/2015, 6A 55/2014, 5A 50/2015, článek z Hospodářských novin z 9.1.2017, dopis KPR z 12.12.2016 včetně příloh s uvedením platových informací, náhled na info desku MS v Praze pro sp.zn.: 3A 2/2015*). Žalobce dále do spisu založil listinné důkazy ohledně toho, že v případě předchozích soudních sporů, týkajících se poskytování informací, ve kterých byl úspěšný, přiznané částky použil pro dobročinné účely.

Na daný vztah účastníků se vztahuje zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále také jak „zákon o odpovědnosti státu za škodu“) a zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Dle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím: (1) *Povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.*

(2) *Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.*

(3) *Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.*

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne **27.5.2011, č.j.: As 57/2010 – 79:** „*Zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona.*“

Dle § 5 zákona o odpovědnosti státu za škodu: „*Stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.*“

Dle §6 zákona o odpovědnosti státu za škodu: „(1) *Ve věcech náhrady škody způsobené rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o regresních úhradách jednají jménem státu ministerstva a jiné ústřední správní úřady (dále jen "úřad").*(2) *Úřadem podle odstavce 1 je a) Ministerstvo spravedlnosti, došlo-li ke škodě v občanském soudním řízení*

nebo v trestním řízení, a dále v případech, kdy bylo soudem ve správním soudnictví vydáno nezákonné rozhodnutí, jímž soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí územního celku v samostatné působnosti, a v případech, kdy škoda byla způsobena notářem nebo soudním exekutorem, b) příslušný úřad, došlo-li ke škodě v odvětví státní správy, jež náleží do jeho působnosti, a dále v případech, kdy bylo soudem ve správním soudnictví vydáno nezákonné rozhodnutí, jímž soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí vydanému v odvětví státní správy, jež náleží do působnosti tohoto úřadu.(3) Není-li možno příslušný úřad určit podle odstavce 2, jedná za stát Ministerstvo financí.“

Dle § 13 zákona o odpovědnosti za škodu: *„(1) Stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.“*

Dle § 31a zákona o odpovědnosti za škodu: *„(1) Bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.*

(2) Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

(3) V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k

a) celkové délce řízení,

b) složitosti řízení,

c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení,

d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a

e) významu předmětu řízení pro poškozeného.“

Za použití výše zmíněné právní úpravy na skutkový stav, který byl v řízení v průběhu dokazování zjištěn, soud dospěl k závěru, že žaloba je podána po právu.

V daném případě se jedná o zcela specifický případ, jehož předmětem je postup Kanceláře prezidenta republiky, který dle názoru soudu neodpovídal principům dobré správy, a naplnění legitimního očekávání žadatele o informace, vycházejícího z právní úpravy dané problematiky zpřesněné judikaturou (zejm. NSS č.j.: 5 as 57/2010-79 a rozsudku Městského soudu v Praze, č.j.: 5 A 274/2011-55. V době podání žádosti o informace ze strany žalobce KPR bezpečně věděla, že je povinna informace o platech zaměstnanců dle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytovat. KPR literu zákona sice dodržela, v zákonné lhůtě vydala odmítavé rozhodnutí, které bylo nadřízeným potvrzeno. Tato rozhodnutí by nepochybně byla v řízení před Městským soudem v Praze o žalobě podané ze strany žalobce ve správním soudnictví zrušena (jak tomu bylo u prvního pilotního sporu sp.zn.: 5 A 274/2011), avšak KPR, přestože v mezidobí nedošlo k žádnému zásadnímu zvratu v judikatuře k této problematice, který by odůvodňoval změnu jejího postoje, vyčkávala a informace žalobci poskytla až krátce před tím, než proběhlo soudní jednání před správním soudem. Tímto postupem zabránila tomu, aby její rozhodnutí bylo podrobeno soudnímu přezkumu, kterým původně sama argumentovala. Takto KPR postupovala i v dalších

případech řešených následně ve správním soudnictví u Městského soudu v Praze pod sp.zn.: 6 A 55/2014, sp.zn.: 8 A 24/2015, sp.zn.: 11 A 45/2014. Tento postup KPR soud shledává zcela nemístným. Postup KPR nepochybně musel v žadateli o informace vyvolávat frustrující pocity a nedůvěru v právní stát. Jestliže zákon o svobodném přístupu k informacím ve spojení s ustálenou judikaturou (směřující i přímo vůči KPR) jednoznačně v době podání žádosti žalobce (19.1.2015) stanovil, jaké informace je KPR povinna o platech zaměstnanců poskytnout, pak tím, že tyto informace neposkytla řádně a včas, v tomto konkrétním případě se dopustila nesprávného úředního postupu dle § 13 odst. 1 věta první. Postup KPR nemůže mít v právním státě místo, neboť aby stát řádně fungoval, je potřeba, aby v jednoznačných případech bylo postupováno předvídatelně a shodně v souladu se zákonem a judikaturou a aby opakovaným nerespektováním jednoznačných postupů nedocházelo ke zbytečnému rozmnožování soudních sporů, ve kterých nakonec náklady řízení hradí stát. KPR sice formálně dodržela veškerá ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, v jejím postupu lze však spatřovat zneužití litery zákona k tomu, aby informace včas neposkytla, resp. jejich poskytnutí co nejvíce oddálila. Lze souhlasit se žalobcem, že hodnota požadované informace je dána tehdy, pokud je tato poskytnuta včas, nikoliv s několikaměsíčním (téměř dvouletým) odstupem. Je třeba zdůraznit, že se jednalo o informace o tom, jak je nakládáno s veřejnými prostředky a jakým způsobem jsou tyto rozdělovány na platy zaměstnanců KPR. Tyto informace neměla KPR v době podání žádosti právo nikterak zadržovat, neboť se jedná o prostředky získané z peněz daňových poplatníků a v zájmu transparentnosti veřejné správy je zcela oprávněné informace o tom, jak je s nimi nakládáno, vyžadovat.

Lze se důvodně domnívat, že pokud by obdobná situace nastala u soukromého subjektu, kterému by zákon a judikatura ukládaly jak v konkrétní situaci postupovat, tento by tato pravidla respektoval, například i jen proto, aby se vyhnul negativním finančním dopadům v podobě nákladů soudních řízení apod., které by musel hradit. Tento aspekt zjevně u KPR roli nehrál. V případě zastavení řízení o žalobě žalobce podané u Městského soudu v Praze byly tyto náklady v usnesení o zastavení řízení č.j.: 5A 50/2015-52 uloženy Kanceláři prezidenta republiky k úhradě v částce 14.600,- Kč. V jiných obdobných řízeních před správním soudem (Městským soudem v Praze) ohledně poskytování informací o platech zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky činily náklady řízení v usnesení o zastavení řízení pro dodatečně poskytnutí informací KPR např. pod č.j. 6 A 55/2014-91 částku 3.900,- Kč, č.j.: 8 A 24/2015-45 částku 13.342,- Kč, č.j.: 11 A 45/2014-70 částku 14.342,- Kč), což je v součtu u výše zmíněných sporů částka 46.184,- Kč, kterou musela Kancelář prezidenta republiky z důvodu ničím nepodloženého oddalování poskytnutí informací o platech zaměstnanců žalobcům zaplatit.

Soud má za to, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu tím, že KPR nepostupovala, jak jí zákon upřesněný soudními rozhodnutími v té době jednoznačně ukládal a neodůvodněně oddálila poskytnutí požadovaných informací o téměř 19 měsících. V právním státě nelze tento svévolný postup akceptovat.

V situaci, ve které se žalobce ocitl, lze nepochybně spatřovat situaci frustrující, budící pocity nedůvěry a pochybnosti o řádném fungování právního státu, kde jeho instituce nepostupují tak, jak odůvodněně žalobce očekával. Žalobce ve své výpovědi před soudem uvedl, že jej sice nezajímá absolutní výše platů zaměstnanců KPR, avšak argumentace KPR, že dopady o zveřejnění platů jejích zaměstnanců jsou jiné, než u běžných občanů je pro něj nepřijatelná. Tento výklad znamená, že se tito považují za „nadlidi“. KPR svým postupem dala návod, jak zákony obcházet a nedodržovat. Tato situace je pro žalobce neakceptovatelná. Jak žalobce uvedl, pokud se situace nezmění, nemůže být spokojený a žít klidně. Není mu

jedno, zda žije v právním státě. Současně zdůraznil, že jeho aktivita není zaměřena na získání finančních prostředků pro svou potřebu, prostředky přiznané mu v předchozích soudních řízeních použil pro dobročinné účely (Konto bariéry, Zdravotní klaun, osobám v obtížné životní situaci atd.), k čemuž do spisu založil doklady.

Zásada legitimního očekávání žalobce byla jednáním KPR porušena. Právě díky aktivitě žalobce je právo občanů na poskytování informací, na které mají nárok, prosazováno a uchováváno, navzdory odmítavému postoji KPR. V písemných podáních a projevech žalobce soud neshledává žádné znaky zneužití práva či „kverulantských“ podání, se kterými se v oblasti zákona o svobodném přístupu k informacím státní správa i soudy v některých případech setkávají. Žádost žalobce o poskytnutí informace byla zcela jasná, stručná a srozumitelná a odpověď na ni vyžadovala rovněž sdělení několika málo údajů.

Soud žalobci přiznal náhradu nemajetkové újmy v penězích, neboť celý případ a jeho okolnosti shledává za natolik zásadní a závažné, že poskytnutí odškodnění v podobě konstatování porušení práva nepovažuje za adekvátní. Jelikož se jednalo o poskytnutí informace, kterou KPR měla k dispozici, odpověď na žádost žalobce byla stručná v rozsahu jedné stránky, pak poskytnutí informace s odstupem 18 měsíců a 27 dnů soud považuje za neúměrně dlouhé. Jednalo se o zcela jednoduché standardní řízení, ve kterém v době podání žádosti neexistovaly nevyjasněné právní otázky. Žalobce využil veškerých zákonných prostředků k tomu, aby se domohl svého práva (což se mu nakonec podařilo), KPR naopak formálně využívala „ze všech sil“ zákon k tomu, aby informace nemusela poskytnout, resp. jejich poskytnutí co nejvíce oddálila, přestože věděla, že tuto povinnost má a nepochybně i to, že v rámci soudního sporu by jí bylo uloženo informace poskytnout (a tudíž její rozhodnutí pro nezákonnost zrušeno). Toto zneužití práva soud považuje za zcela zásadní, vedoucí k tomu, že náhradu nemajetkové újmy žalobci přiznal a zvýšil na dvojnásobek základní částky. Je nutné zdůraznit, že v době, kdy žalobce o informace požádal, právní otázky týkající se poskytování informací o platech zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky ve spojení s aplikací § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím a práva na ochranu osobních údajů byly vyjasněny zmíněnou judikaturou. Z postupu KPR je navíc zřejmé, že jejím cílem nebylo se „dobrat“ nového či jiného právního názoru k této problematice, neboť přezkum ze strany soudů (Městského soudu v Praze příp. Nejvyššího správního soudu) tato nepřipustila, když informace žadatelům s odstupem téměř dvou let vždy nakonec těsně před konáním jednání před soudem poskytla. K poskytnutí informací došlo jen a pouze ve vazbě na blížící se rozhodnutí správního soudu, což mělo za následek zpětvzetí žaloby ze strany žalobců (žadatelů o poskytnutí informace) a vyloučení věcného přezkumu podané žaloby. Lze se však důvodně domnívat, že by rozhodnutí, které bylo předmětem žaloby vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn.: 5 A 50/2015, bylo v případě věcného přezkumu zrušeno a uloženo KPR informace o platech poskytnout.

Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se soud analogicky jako vodítka přidržel hledisek stanovených ve stanovisku Nejvyššího soudu Cpjn 206/2010 ze dne 13.4.2011. Toto stanovisko se sice na daný případ nevztahuje, nemajetková újma se nepresumuje, avšak soud považoval za vhodné se jej přidržet, jako obecného rámce vytýčeného pro rozhodování v této problematice. Při stanovení výše odškodnění se vychází ze základní částky v rozmezí 15.000,- Kč až 20.000,- Kč za jeden rok řízení, tj.: 1.250,- Kč až 1.667,- Kč za jeden měsíc řízení. Základní částku za prodlení s poskytnutím informací tak soud stanovil ve výši dolní hranice sazby tj.: 1.250,- Kč, tedy 23.625,- Kč za 18 měsíců a 27 dnů a tuto sazbu pak zvýšil na dvojnásobek požadované částky (žalobcem požadovaný trojnásobek soud považuje za neúměrně vysoký s ohledem na to, že předmětem žádosti byly

informace o platech státních zaměstnanců). Za prodlení s poskytnutím informací v délce 18 měsíců a 27 dnů tak žalobci přiznal částku 47.250,- Kč, a to za období od 4.2.2015, kdy uplynula zákonná 15 denní lhůta pro poskytnutí informací, do 31.8.2016, kdy žalobci byly tyto informace sděleny. Dle názoru soudu KPR byla povinna informace ve lhůtě do 15 dnů poskytnout a právě v jejím svévolném postupu, který zcela ignoroval jednoznačnost toho, že má tyto informace o platech svých zaměstnanců žadatelům poskytovat, shledal nesprávný úřední postup, který byl odstraněn až poskytnutím informací dne 31.8.2016. Tento postup KPR nepochybně vyvolal u žalobce nedůvěru v řádné fungování státních orgánů, jestliže tyto nerespektují právní předpisy a jednoznačná soudní rozhodnutí z dané oblasti.

Za částku odpovídající vzniklé újmě na straně žalobce soud považoval částku 47.250,- Kč, kterou žalobci přiznal z důvodů výše uvedených. Úrok z prodlení pak lze z přiznané částky přiznat nejdříve od momentu, kdy je zřejmé, že žalovaný nárok žalobce uplatněný v rámci mimosoudního projednání neuspokojí, tj. v daném případě až ode dne následujícího po odmítnutí žalobce jej odškodnit, tedy od 13.5.2017. Zbývající částku 23.625,- Kč s přísl. a úrok z prodlení za dobu od 28.11.2016 do 12.5.2017 soud proto žalobci nepřiznal (výrok II.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť výše plnění přiznaná žalobci závisela na úvaze soudu. Žalobci proto náleží vůči žalovanému plná výše náhrady účelně vynaložených nákladů k uplatňování práva. Náklady řízení tvoří odměna právního zástupce dle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále také jako „AT“) za celkem šest a půl úkonu právní služby (převzetí věci, podání žaloby, zaslání předžalobní výzvy, replika k vyjádření žalovaného, doložená porada s klientem dne 3.10.2017 delší než 1 hodina, účast při új dne 3.10.2017 a účast při jednání, kde došlo k vyhlášení rozhodnutí dne 13.10.2017 -za polovinu sazby dle §11 odst. 2 písm. f), při sazbě 2.500,-Kč za jeden úkon právní služby (dle § 9 odst. 4 písm. a) a § 7 bod 5. AT) celkem tak 16.250,- Kč a režijní paušál za 7 úkonů právní služby po 300,- Kč, tj. 2.100,- Kč a doložené náklady žalobce na cestu vlakem k jednání soudu dne 3.10.2017 (Otrokovice Praha a zpět) ve výši 585,- Kč, celkem tedy 18.935,- Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do **15-ti** dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 1.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení výkonu rozhodnutí či provedení exekuce soudním exekutorem.

V Praze dne 13. října 2017

JUDr. Lenka Vávrová v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení: Ivana Tišlová